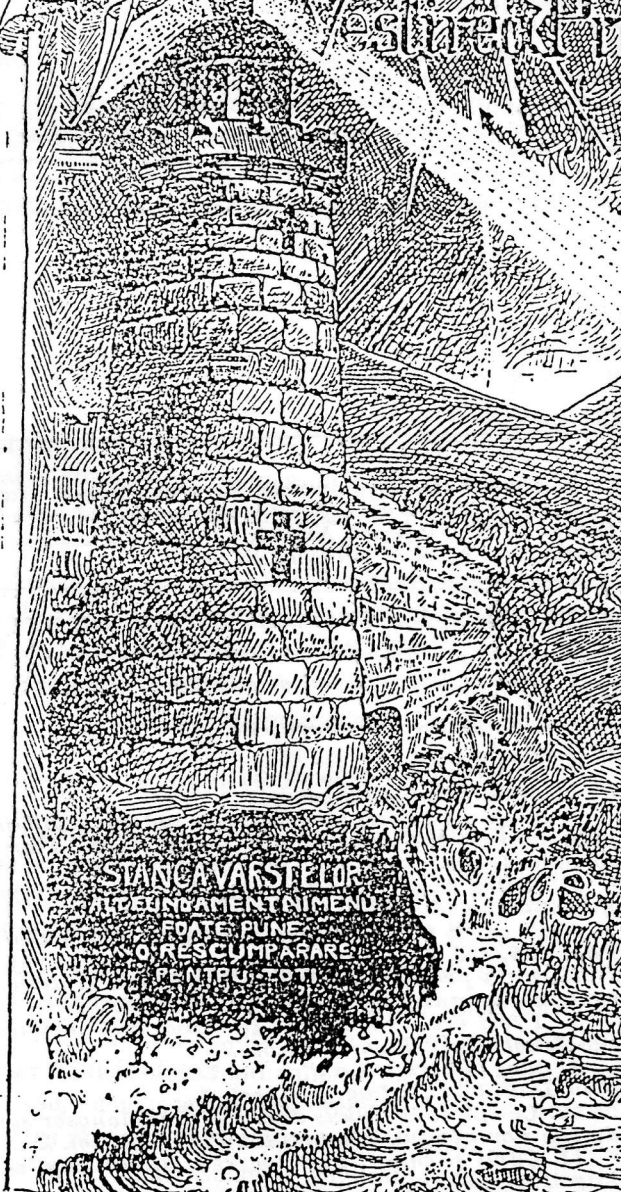

TORNILUL DE VECHIERE

Vestire și Prezență lui Christos

STANCA VÂRSTELOR
ALTE ÎNCĂMÎNĂMÎNTE
FOATE PUNE
O RESCUMPARĂRE
PENTRU TOȚI

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața, dar întuneacă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VI. Luna Septembrie No. 9.
Anul dela Adam 6050. Anul dela Christos 1922

CONȚINUTUL

O MARE ZGUDUIRE CE DECURGE ACUM	— 131
Inaugurarea împărăției lui Christos	— 133
Indemn de a ne pregăti	— 134
✓ Ezay reprezintă pe o clasă de creștini	— 135
Adunarea generală a întărilor născuți	— 136
PUSTIIREA DE ȘAPTEZECI DE ANI	— 137
Adeverirea istorică	— 138
Prima captivitate în anul 617 i. Chr.	— 141
CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 230 DE ZILE	— 143
CONFERINȚA STUDENȚILOR ÎN BIBLIE... ÎN AMERICA	— 144

„Pusu-m'oa la stroja mea, stam pe turn și căutam să
văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strămtoare a popoarelor cu nedumoire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clărilor neliniștite și tulburate
asa și Amenii mai și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să flu (vio) pe pământ; căci puterile cerului (ecclésiasticismul) vor fi zguduite...
Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și vă bucurați)
că s'ă apropiat rescumpărarea voastră.” — Matei 24:38; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblici după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întămirilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deodătreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți (1 Petru 1:18; 1 Timotei 2:6), și care, noi sustinem, e singura bază a fătării pletoelor și apropiere către Dumnezeu. Intenționați pe această bază sigură, urmează o căutare a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin încredință și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *tablăi* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în splândă lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscută oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenești; pe de altă parte, se sârguiește cu fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl ducă la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întruată în cât înțelepciunea dumnezeiască nu este dată nouă să o pricepem. Scrierile și condicerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-no cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce adevărat e. E înținat cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cititori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în conținuul său referiri pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se terminază, și marele Măestru divin lo va împregna pe toate prin *prima înviere* într'un templu glorios; iar „mărire” lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenia Lui”, de a ajunge să-1 „vadă așa precum esto”, și să fie „părtași fetei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comoștenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie luncii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și măreata lui soată, biserică, tuturor acelora ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățită, vor fi pe vec distrși. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTA RELIGIOASĂ LUNARĂ :: REDACTATĂ DE UN COMITET ADMINISTRATIV :: STRADA STRĂDĂ 4. CLEJ, TRANSILVANIA, ROMANIA.

ABONAMENTUL: În țară pe an 55 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru America pe an 1,50 Dolari. (Abonamentul se plătește înainte)

PENTRU CEI SĂRACI: Acei studenți din Biblio, cari din cauza sărăciei sau sunt bolnavi sau altfel incapabili să plătescă abonamentul acestei reviste, li se va trimite gratuit, dacă ne scriu și o cer astfel. Cererea va trebui reînnoită la fiecare *șase luni*, începând dela data primirii revistei.

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLI

Se aduce la cunoștința cetitorilor noștri, că pând la noui dispozițiuni, *numeri comănde* însușite de bani vor fi satisficute, sau acele cari vor fi cerute cu ramburs. Mai jos se publică prețul bibliilor din care se poate cu ușurință găsi prețul oricărei biblii.

PREȚUL BIBLIILOR:

No. 637 Biblio de familie, (format mare, legată în pânză)	90 Lei
No. 638 Biblio de familie, (format mare, legată în piele aurită).	120 "
No. 638-a Biblio de familie, (format mare, în legătură mai fină)	100 "
No. 634 Biblio (Nitzulescu, legată în pânză moale)	70 "
No. 635 Biblio (Nitzulescu, legată în pânză aurită)	90 "
No. 636 Biblio (Nitzulescu, legată în piele aurită)	130 "
No. 639 Biblio (Cornilescu, legată în pânză moale)	85 "
No. 639-a Biblio (Cornilescu, legată în piele)	135 "

T E S T A M E N T E:

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
No. 710 Testament, legat în piele, fără Psalmi	33 "

ALTE CĂRȚI DE STUDIU:

Volanul I.	45 Lei
Tabernacolul	20 "
Carte de întrebări la vol.	5 "
Cu spune scriptura despre „Iad”	7 "
„Milioane”	7 "
„Milioane” în limba germană	10 "
„Milioane” în limba evreie	10 "

ADRESA NOASTRĂ TELEGRAFICĂ

Când voți să ne trimiteți telegramă, nu mai este nevoie să scrieți numele nici unuia și nici strada. În loc de adresă scrieți numai aceste două cuvinte:

„VIATA” — CLUJ

și apoi cecăce doriți să ne scrieți. În felul acesta economisiți banii.

Se aduce la cunoștința generală, că toate scrisorile, precum și banii pentru „Turnul de Veghere” și alte lucruri, să se adreseze la Strada N. Filipescu Nr. 10, Cluj, și nu la adresa tipografiei, cum s'a făcut în timpul din urmă.

INTREBĂRI LA CEI „ȘAPTEZECI DE ANI PUSTIIRE” - PARTEA I.

1. Prin ce împrejurări se strecoară greșelile? Pag. 137, col. 1.
2. Cum să socotim ciuruirile și schimbările? Pag. 137, col. 2.
3. Ce Scripturi arată, că cei șaptezeci de ani au fost de pustiire? Pag. 138, col. 1.
4. Arată cum Iosephus întărește mărturia Bibliei cu privire la cei șaptezeci de ani de pustiire. Pag. 138, coloana 1.
5. Pentru ce ar avea Iosephus în aceasta dreptate? Pag. 138, col. 2.
6. Pe ce ști tu, că lucrul principal era pustiirea? Pag. 138, col. 2.
7. Arată profetia Biblică și împlinirea ei despre cei șaptezeci de ani de pustiire. Pag. 139, col. 1.
8. A fost vre-o captivitate în anul 625 i. Chr. sau sub Iehoiakim? Pag. 139, col. 2.
9. Care „al treilea an” a lui Iehoiakim se înțelege prin Daniil 1:1? Pag. 140, col. 1.
10. Ce spune Iosephus despre Nebucodonosor și evrei de sub domnia lui Iehoiakim? Pag. 140, col. 2.
11. Când și cum a luat loc cea dintâi captivitate? Pag. 141, col. 1.
12. Cări sunt saptetele cu privire la captivitatea altor națiuni? Pag. 141, col. 1.
13. Care e înțelesul corect la Daniil 2:1? Pag. 141, col. 2 și Pag. 142, col. 1.
14. Când socoteau evreii captivi că a început captivitatea lor? Pag. 142, col. 1.

TURNU L DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VI.

CLUJ

SEPTEMBRIE 1922.

BROOKLYN

NO. 9.

O MARE SGUDUIRE CE DECURGE ACUM

„Al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut fugăduința aceasta: Voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci și cerul. Cuvintele acestea: încă odată, arată că schimarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute pentru o vreme, este făcută tocmai ca se rămână în picioare lucrurile cari nu se pot clătina“. — Evrei 12:26, 27.

DE-CE sunt tocmai la timpul acesta atâtea încercări asupra poporului lui Dumnezeu? să pune adese-ori întrebare. O cercetare amănunțită la lumina Scripturilor a timpului în care trăim ne va răspunde respicat. Și credem că acei-ce cu luare aminte și cu rugăciune vor intra în afacerea aceasta să o cerceteze, în loc să fie discurați, vor fi cu atât mai mult întăriți. Trăim în timpul acela, care e un timp de cercare, — atât de fapt cât și după spuscele Scripturii. Notează, de pildă, ce spune Dumnezeu prin profetul Malachi: „Eacă, eu trimet pe solul (reprezentantul) meu... (pe Isus) pe care-l doriți... dară cine va putea suferi ziua venirii lui; și cine va putea sta, când se va arăta? Căci el este ca focal topitorului, și leșia albitorului; cum șade acela și topește și (în felul acesta) lămurește argintul, așa va lămuri el pre fiu lui Levi: ca aurul și argintul îi va curăți, așa că vor aduce lui Dumnezeu daruri îndreptate“. (Malachi 1:1-3) Ești tu în cuptorul acesta? Simțesti tu căldura lui? Ai tu încercări multe pe dinlăuntru și pe dinafară? Poți tu „sta“ în căldura aceasta a încercărilor grele ce decurg acum? Vedem așadar, că trăind în timpul încercărilor prezise, trebuie ca fiecare consacrat să-și asigure legătura sa cu Domnul cât mai bine.

Când ne-am predat inimile noastre Domnului, adică ne-am consacrat lui, nădejdea noastră era să primim o intrare bogată în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos. O ce nădejde fericită! Cum umplea inimile noastre cu căldura iubirii dumnezeiești! Incercările multe însă, aparenta întârziere a „Celui ce are să vie“, plus nedeșăvârșirile și slăbiciunile ce domnesc în noi și care ne urmăresc, năcăjese și discuraează, fac ca aceasta iubire să răcească și nădejdea care o inspiră să devină din ce în ce mai aseunsă. Siguranța cu privire la înființarea în curând a împărăției iubitului nostru Mântuitor, vine din o cunoștință exactă a învățăturilor Bibliei. Și bazându-ne cu totul pe mărturia Bibliei, orice îndoială despre apropiata înființare a acelei împărății fugă dela noi.

Cel-ce va intra în împărăție însă, va trebui să treacă prin o probă, ba prin multe probe ale credinței sale, cari o vor cerea fiecare iotă a ei, cum cerea focul metalele amintite de profet. Proba sau probele acestea vor arăta care este cel credincios și care nu. A fi credincios înseamnă mai mult decât a cunoaște un adevăr și a ști cum să-l păstrezi: înseamnă că te încrezi în el; te bazezi pe el. Înseamnă că întâi și mai presus de toate ești supus și credincios lui Dumnezeu, Tatăl, Domnului Isus, adevărului și fraților; și toate aceste în măsură încât să nu ne poată despărți nimic de ele: nici suferință, nici strămtorare, nici urmărire, prigonire, foamete, golătate, primejdie spadă, moarte sau viață, oameni sau îngeri (ce i-au chipul celor morți și se înfățișează ca îngeri de lumină); nici înalțimi (de onoare) sau adâncimi (de disprețuire), de iubirea lui Dumnezeu, care este arătată nouă prin Christos fiul său. (Romani 8:35-39) Lealitate de ultima posibilitate să va cere acelorora ce vor dobândi împărăția. Asta se pare o zicere grea, însă este condiția intrării noastre acolo. S'au amăgit acei-ce s'au consacrat Domnului cu gândul să ajungă în cer pe o cale largă și pompoasă. Scriptura e foarte cu grijă să spuie că drumul la cer e greu și anevoios. „Strămtă este poarta și îngustă calea“, a fost totdeauna înștiințarea ei liniștită și previne pe acci-ce pornesc pe ea să se pună jos și mai întâi să-și facă socoteala dacă sunt instare se plătească prețul în jertfire și tăgăuire de sine. Calea nu numai că este grea, dificultă, dar și primejdioasă. Căci, odată ce unul a intrat pe ea, înțelegându-se cu condițiunile ei, nu se mai poate întoarce înapoi; el trebuie sau să ajungă până la capătul ei, la viață, la nemurire, membru în „turma cea mică“ sau cea „mare“, sau altfel să piardă totul și să meargă în moartea a doua.

BIRUITORII VECHI AI CREDINȚEI

Sf. Pavel în capitolele 11, 12 și 13 către Evrei aduce dovezile cele mai convingătoare cu privire la înființarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ și arată întâmplările ce vor avea loc tocmai înainte de

a fi faptul acesta îndeplinit. În capitolul 11 el zugrăvește credința, fără de care este cu neputință să fii chiar și *socotit* între cei-ce aleargă după răsplata împărăției. Ne arată elementele credinței, pe cari dacă ni le câștigăm, ne aduc siguranță și bucurie. Ne oglindește apoi rând pe rând faptele credinței și începând cu Abel, care a fost cel dintâi martir să-și verse sângele pentru dreptate, ne înșiră o mulțime de același fel și încheie cu Ioan Botezătorul, cel din urmă și cel mai mare dintre profeți.

Vârțutea încununătoare a fie-căruia din aceștia a fost credincioșia lor față de Dumnezeu și dreptate și prin aceasta și-au câștigat aprobarea Lui. Să pare că lucrurile ce s'au scris în capitolul 11 au fost scrise cu intenția de a hotări în mintea credinciosului că legea fixă (hotărâtă) a lui Dumnezeu aprobă numai pe acei-ce sunt credincioși, pe deplin și din inimă; și pentru a se dovedi credincioși, ei trebuie să sufere multe încercări grele. Are de luptat cu dușmanii dreptății și sfințeniei și trebuie să lupte așa până la moarte. Acești principii aplicați celor consacrați numai — decât dovedesc cumcă în sguduirea mare ce are loc înainte de înființarea împărăției vor putea să stea numai acei-ce sunt deplin credincioși.

SCRISE SPRE ÎNVĂȚĂTURA NOASTRĂ

Pentru ce a cauzat Domnul pe Apostol se scrie experiența acestor credincioși de-demult în mod atât de amănunțit? Pentru ca se înalte curajul nostru prin arătându-ne vârtuțile și faptele lor eroice; pentru că experiențele lor au fost de același fel cu a celor-ce vor se devie membri bisericești. Experiența și grelele încercări prin cari au trecut i-a dovedit în mod deplin, că ei „iubesc pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea lor“, și pentru noi servește ca dovadă că moștenitorii împărăției vor trebui să arate aceeași credincioșie și iubire. Acești luptători și biruitori vechi ai credinței — profeții — au fost în mod deplin consacrați lui Dumnezeu, însă fiind că jertfa de rescumpărare nu era încă adusă, fiind hotărât astfel, ei n'au putut avea prilejul de a putea ajunge ca membri în clasa spirituală, faza cerească a împărăției. Dară pentru credincioșia lor cea mare Scripturile spun că ei vor avea parte de o „înviere mai bună“ ca ceilalți oameni — înviere drept la desăvârșire omenească. Ei vor fi reprezentanții văzuți ai regatului Milenial și Christos îi va denumi „domni peste toată țară“. Totodată vor fi pilde a desăvârșirii omenești, în chipul căreia prin supunere și ascultare va putea ajunge atunci orișicare. — Psalm 46 : 17.

Argumentul ce Apostolul îl aduce la începutul capitolului 12, dovedește în mod clar cumcă capitolul 11 a fost scris cu scopul de a încuraja pe creștini,

pe următorii Domnului, în lupta lor de credință și în probele prin care trec. El spune cam următoarele: De aceea, văzând că înaintea noastră să găsește un așa mare nor de martori și martiri, cari, credincioșia lor pentru adevăr și lealitatea față de Dumnezeu și-au pecetluit-o cu viața și sângele lor, voi, cari ați fost chemați să vă împărtășiți de răsplată mai mare, să fiți părtași la o mărire mai înaltă, dovediți cumcă voi prețuiți privilegiul acesta mai mare; puneți la o parte orice îngrăditură a păcatului și alergați cu răbdare după răsplata, după premiul cel mare al împărăției. Iată pe căpitanul mântuirii voastre, care a fost cel dintâi se meargă pe drumul acesta — el este întâiul biruitor al clasei biruitoare. Voi sunteți invitați a ajunge acolo unde a ajuns el: să deveniți creaturi nouă pe un plan nou, tocmai în cer. Uitați-vă dar la dânsul, și-l luați să vă fie vouă spre pildă. A pățimit chiar moartea cea mai dejositoare, n'a băgat în seamă rușinea și disprețul ce era aruncat asupra lui, atât de mult a prețuit el răsplata și premiul ce-i stătea înainte. De aceea, dacă Părintele vede spre binele vostru să vă deie anumite experiențe de felul care i-a dat și fiului său Isus, nu vă înristați! Primiți-le cu bucurie, cum le-a primit el: zi cum a zis el: „păharul pe care mi l-a umplut Tatăl, oare să nu-l beau?“ Având voi în vedere, că sunteți chemați a fi comoștenitori cu el la împărăția lui cea măreață, pe care i-a dat-o Tatăl ca răsplată pentru toate acestea, socotiți cât a suferit el, pentru ca să nu deveniți în mintea voastră oboșiți. Încă nu v'ați luptat până la sânge în contra păcatului; dar pentru a ajunge la premiul fagăduit trebuie să-i stați împotriva chiar până la moarte. — Evrei 12 : 1-4.

Ce încurajare să găsește în cuvintele acestea! pentru următorii Domnului din timpul acesta, cari sunt încunjurați și strămtorați de atâtea greutateți, de atâtea piedeci și ispite pe dinlăuntru și pe dinafară, înfruntări din partea lumii și a fraților, năcăjiți de păcat și nedesăvârșiri, cari toate la un loc vreau cu orice preț al cotropii. Ce îmbărbătare la luptă și biruință stă în socotirea lor! Este un simț, care, când încercările sunt grele și aspre ne îndeamnă să ne dăm înapoi; să părăsim lupta și calea strămtă. Nu a rare-ori să întrebă cel credincios: „De ce permite Dumnezeu așa grele și aspre, încercări fiilor lui, ce caută să-i servească pe toate căile și cu orice sârguință? Și pentru ce trebuie ca urmașul Domnului să treacă prin atâtea ispite la timpul acesta?“ Acestora Apostolul le răspunde: „Voi ați uitat, că pe fi pe care Părintele îi cheamă și crește acuma, îi supune la un șir de învățături disciplinare, care au de scop să desvolte în ei iubirea lui; și având în vedere acest scop el vă dă aceste experiențe tocmai pentru că vă iubeste și să îngrijește de binele vostru“. Și ca dovadă

că prin cercările acestea Dumnezeu să poartă cu voi ca cu niște fii pe cari îi iubeste și le vrea tot binele. arată că dacă suntem *fără* experiențele și învățăturile și disciplinările acestea, nici nu suntem fii lui ei suntem într-o stare vrednică de alarmă. Căci ar dovedi nu favoarea și iubirea lui Dumnezeu, ci tocmai contrarul. adică, că nici nu suntem din clasa aceea pe care el o alege și crește acum. Cu alte cuvinte, învățăturile acestea disciplinare sau încercări sunt de neapărată trebuință celor ce vor dobândi împărăția. De acestea nici chiar Fiul său iubit n'a fost scutit. (Evrei 5:8) Voim noi să fim cu Domnul în împărăție? și dacă da „prin multe suferințe trebuie noi să intrăm în ea”. (Fapte 14:22) Deși în starea de acum, disciplinările și sbiciuirile acestea nu sunt cauză de bucurie, adică nu sunt spre plăcere, ci de întristare și nedumirire, totuși după ce înercarea a trecut și noi am fost prefăcuți convenit prin ea, aduce sau produce în noi roadele păcii, dreptății și a unei iubiri mai mare către Dumnezeu. — Evrei 12:5-11.

INAUGURAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI CHRISTOS

Pentru ce însă tocmai acum sunt încercările acestea mai grele și din zi în zi tot mai aspre? se întreabă adeseori mulți. La aceasta întrebare Apostolul răspunde: „Căci v'ati apropiat de muntele *Sionului*, de cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, cari alcătuiesc adunarea în sărbătoare a ingerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, care este Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, ajunși la desăvârșire, de Isus, care este Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. — Ebrei 12:23, 24.

Așa dară, pe scurt ni se spune aici, că atunci când membrele-picioare ale corpului lui Christos, sau membrele din urmă ale bisericii, se vor apropia de timpul înființării împărăției lui Dumnezeu, va fi o zguduire și cercare mare pe pământ și că credința acelor ce vor fi părtași mării ei va fi probată „ca prin foc”. Despre întâmplarea aceasta mare, ni se face o asemănare în înființarea Legământului Legii dela Muntele Sinai, care întâmplare *anume* a fost hotărât să fie o umbră la înființarea Legământului Nou prin Christos. Dumnezeu, prin Moise, a poruncit tuturor israeliților, că timp de 3 zile să se curățească și că în dimineața zilei a treia să se întâlnească cu ei un legământ, prin Moisi ca mijlocitorul lor. În ziua a treia, în mijlocul a mari zăvăliri ale naturii, legământul a fost făcut. Regatul lui Messia va fi introdus și înființat în ziua a treia — fiecare zi socotindu-se de o mică de ani dela întâia venire a Domnului nostru. În

mod insuflețitor, Moise descrie întâmplările în legătură cu darea Legii și înființarea Legământului, cari au preumbrit pe cele ce vor avea loc în legătură cu înființarea Legământului Nou din partea Domnului nostru, decât că cele din urmă fiind realitatea vor fi în stil mai mare. În a treia zi dimineată, tot muntele era cuprins în foc. O intumescime grozavă se așezase deasupra lui; furtuna, zăvălirile naturii, sunetul trambitelor; agitația poporului și glasul cuvintelor lui Dumnezeu au făcut ocazia înspăimântătoare. Înfașurarea a fost atât de înfricoșată încât poporul s'a rugat să nu li se mai repeteze așa ceva. Chiar și Moisi a zis: „Inspăimântat sunt și tremur”. — Exodul 19:17-19; 20:18, 19.

Muntele este simbolul împărăției. (Isaia 2:2, 3) Muntele Sion tipicește împărăția spirituală a lui Christos. Norul întunecos ce acoperea muntele cum și tunetele înfricoșătoare ce zguduiau pământul, arătau în mod simbolic zguduirea mari ce vor avea loc în legătură cu înființarea rânduelei noi.

Infricoșetarea zguduire dela muntele Sinai va fi repetată într'un stil mai mare în anti-închipuire. După cronologie, noi suntem deja bine înaintați în dimineața zilei — de o mică de ani — a treia. Nori grei și întunecoși de dezastru și disperare acoperă toate pământurile. O mare zguduire decurge peste tot pământul. Împărățiile lumii sunt zgduite. Instituțiile financiare se clatină teribil. Elementele ecleziastice nu mai sunt în stare a se ține pe loc. Toată lumea se clatină ca cel beat... de arătarea înfricoșată a lui Iehova și de mărirea măreții lui, când el se scoală să înspăimânte pământul”. (Isaia 2:7-21; 13:7-9) Iar unele ne mai putând rezista zguduirii, se prăbușese și cad. Aceste e „ceasul încercării ce are să vie (acuma deja aici) peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii de pe pământ”. — Apocalipsul 3:10.

Intre încercările și zguduirile acestea se află și poporul lui Dumnezeu, membrele încă în carne ale bisericii lui Christos. Ei au de făcut față aceluiași greutate și încercări ca și ceilalți oameni. Totuși Domnul a făgăduit credincioșilor, că el nu va îngădui ca să fie încercați peste putința lor de a răbda și, că cu oricare încercare va pregăti și o cale de scăpare. — 1 Corinteni 10:3.

Prin zguduirea ce s'a produs la Muntele Sinai, au fost zgduite numai lucrurile pământești. Acum însă, ne spune apostolul, Dumnezeu va „zgudi nu numai pământul, ci și cerul”. Sub simbolul acestor cuvinte nu se înțelege prăbușirea planetei noastre sau dărâmarea firmamentului pe care în genere îl numim cer; căci aceste au fost create „ca în etern și perpetu să nu se clătească”. (Psalm 104:5) Această făgăduită zguduire a pământului se referă la instituțiile și treburile pământești, iar prin cer se înțe-

leg instituțiile bisericesti, religioase. Acei-ce au făcut cu Domnul legământ prin consacrare încă vor fi zguduți prin zguduirea aceasta și credința lor va fi deplin incercată prin ea. Cu un cuvânt, tot ce se află pe pământ va fi zguduit, nimic nu va scăpa de aceasta zguduire. Și aceasta cu scopul „ca să rămână în picioare (numai) lucrurile ce nu se pot clătina”. Zguduirea de acuma a națiunilor, înfățișate prin cer și pământ, a fost prezisă de Dumnezeu prin Profetul său Hagai cu câteva veacuri înainte de aceasta. — Hagai 2:21, 22, 6, 7.

Toți cei consacrați Domnului, dară necredincioși, vor fi zguduți afară prin zguduirea aceasta. Ceva mai mult, arată apostolul, că zguduirea nu are de scop numai aceea de a zgudui pe cei necredincioși la o parte, ci totodată să facă cunoscut cari sunt cei *aprobați* de Dumnezeu, cari sunt cei vrednici. E absolut sigur, că cei aleși — clasa împărăției — nu va fi zguduită. Pentrucă, cei care când sunt zguduiți cad, dovedește că nu sunt din clasa aceea. Tot la timpul acesta de încercări se referă și Domnul când spune, că va trimite pe slugile sale să culegă din împărăția sa toate semințele rele și pe cei ce fac fărâdelege. (Matei 13:41) Sub aceste semințe nu se înțelege lumea, ci aceia-ce sunt *semințe* pentru a fi adunați în grănarul împărăției, însă nevrednici, necredincioși față de legământul lor cu Dumnezeu. Acesta e timpul acela la care Domnul se referă spunând, că pentru înmulțirea fărâdelegii „se va răci iubirea multora”, și cu încetul se vor retrage dintre cei credincioși. (Matei 24:12) Acesta e timpul din urmă al încercării bisericei — și cercarea aceasta va face cunoscut pe credincioși și pe cei ce nu sunt, ce vor fi zguduți să cadă. — Psalm 1:5.

INDEMN DE A NE PREGĂTI

Din toate părțile dovezile se produc, că lumea veche nu se poate ține pe sine la olaltă. De aceea, văzând că „sfârșitul tuturor s'a apropiat”, noi trebuie să așteptăm o zguduire și între poporul Tui Dumnezeu; și dacă n'ar fi, am putea să ne îndoim de apropierea împărăției Domnului. În loc ca aceste încercări să ne aducă discursajări, să ridicăm mai bine capetele și să ne bucurăm că mântuirea (scăparea) noastră din această lume rea este aproape.

A fi înștiințați dinainte, înseamnă a fi înarmați dinainte. Pe acci ce dorește să steie în lupta aceasta neclintii — de nezuguit — și cari nădăjduesc la o intrare în împărăție, Apostolul îi îndeamnă să pună pază pe de toate părțile în jurul lor ca să poată rezista atacurilor dușmanilor și pericolului timpului de încercare. Știind cumcă unii se vor descuraja, se vor obosi poate în inimă și miște, își vor lăsa mânele în jos și vor umbla schiopătând, Apostolul le zice: „In-

dreptați mânele cele obosite și genunchii cei slăbnogii; faceți urme drepte cu picioarele voastre ca, ce este schiop să nu să abată, ci mai vărtos să fie vîndecat”. (Evrei 12:12) El îndeamnă pe toți cei ce au urechi să-l asculte, să ia seamă la sfatul său: să-și adune tot curajul, toate puterile și să-și renouiească hotărârea lor pentru cea din urmă luptă a luptelor. Așa sunt cei consacrați avertizați de primejdia ce-i poate întâlni pe cale și sunt avertizați să ia seama la calea ce urmează.

PACE SAU CEARTĂ? — O ÎNCERCARE

Din cauza nerânduelei ce a urmat războiului și a disorganizării ce s'a produs prin el în toate branșele mișcării omenești și din cauza stărei tulbure și nesigură de azi, în toate părțile se aud între oameni cărtiri, nemulțumiri, neliniște și pe deasupra, pretutindeni domnește spiritul fâlniceii, îngâmfarii și al neînvoelei. Fiind în lume poporul Domnului vine cu toți aceștia în atingere și poate câteodată în conflict. E însă timp nimerit să i-a seamă la ce spune Apostolul: „Căutați cu toții pacea și sfîntirea, fără de care nime nu va vedea pe Domnul”. (Versul 14) Invățătura aceasta sună și pentru orice familie. În o familie, fiecare — dar mai cu seamă capul — să conluere la acea că pacea și buna învoială să domniască în toate afacerile mici sau mari, că oricice deosebire să fie așezată în pace. Cuvântul „sfîntenie” înseamnă conducere curată în afaceri, în cuvinte și în petrecere. Regula aceasta să mai aplică și la toate adunările poporului Domnului. Unii stăruiesc la aceea, că ei să fie poruncitori: ei să reguleze pe toți alții în purtarea lor în adunare, familie, etc. Stăruiesc că planurile lor să fie recunoscute de adunare și primite, iar dacă nu, are să fie ceartă încât toată lumea să va mira.

Ce amăgire dela adversariul! Orice ceartă și sfadă vine dela cel rău. Dumnezeu e pașnic; diavolul e rebelitor, și Scripturile nicăiri nu arată să avem o purtare certosă, sfădicioasă. Dacă ne aflăm în poziții de răspundere fie în familie sau în adunare, suntem obligați a muștra orice nerânduială și nepurtare cuvenită; dar și în aceasta pacea are să fie factorul stăpânitor. Ce binecuvântare este deci a fi un fiu al păcii, în cuvinte și purtare. „Ferieți sunt făcătorii de pace, că (numai) ei se vor chema fii lui Dumnezeu”. Pacea lui Christos să domnească în inimile voastre, la care pace ați fost chemați. „Iar rodul spiritului este pace”; „trăiți în pace unii cu alții”; „pentru că cine voește să vadă zile bune să-și oprească limba sa dela rele (ceartă) . . . caute pacea și alerge să o dobândească”. Iar cei cari „scamănă vînt (ceartă), vor seceera furtună” — neînțelegeri confuzie și în fine crâjnire de dinți. Pacea despre care să vorbește mai sus nu este o pace ce unul o are

dela sine, ei, ea și toate alte fructe ale spiritului, trebuie câștigată prin răbdare și desvoltare. Cei cari priceiunesc greutatea și ceartă vor fi zguduți cu timpul la o parte. E lucru primejdios, și ne poate costa la urmă chiar prețul vieții.

Cetim mai departe: „Indreptând cu îngrijire luare aminte ca să nu rămână vre-uuul dela darul lui Dumnezeu; ca nu cumva vre-o rădăcină de amărăciune creșcând în sus, să vă tulbure și printrânsa cei mulți să fie mânjiți“. În timpul acesta de zguduire starea adevărată a inimii fiecăruia va fi pe deplin cercată. Dacă în inimă să găsește orice rădăcină de amărăciune contra cuiva, și cu deosebire în contra vreunui frate, zguduirea o va face cunoscut. Și dacă rădăcina amărăciunii este cultivată, prin anumite împrejurări cel-ce o posedă va fi zguduit și prin zguduirea aceea lepădat în întunericul cel din afară unde va experiența culmea amărăciunii cu erăjnire de dinți. Ni se spune apriat, că numai „cei curați cu inimă vor vedea pe Dumnezeu“. — Matei 5:8.

În loc să cultivăm amărăciune, e mai bine dacă desvoltăm iubire, pentru că „iubirea nu întărește la mânie, nu pune în socoteală răul“. Iubirea este otravă pentru amărăciune; ea o strârpește și-i împiedică orice încolțire în inimile curate. Unde domnește iubirea în acea inimă nu are ce căuta amărăciunea, ura, cearta și aliatele lor. Când amărăciunea încolțește în inimă, ea strică toată persoana; și s'a observat că acela este foarte sânguinos să strice și pe alții. Ei întunecă mintea întruatât încât toate le vede cruciș. „Cine este înțelept între voi? acela arate din purtare bună faptele cu blândețe de înțelepciune. Iar dacă aveți râvnire amară și zavistie în inima voastră, nu vă mândriți față de adevăr și mintiți? . . . Căci unde este râvnire și zavistie, acolo este nerânduală și orice lucru rău“. — Iacob 3:13-16.

„Dacă are cineva vre-o plângere împotriva cuiva“, spune Apostolul, „după cum Christos va iertat vouă așa și voi; iar peste toate acestea îmbrăcați-vă cu iubire, care este cingătoarea desăvârșirii. Și pacea lui Christos să domnească în inimile voastre, la care pace ați și fost chemați într'un singur corp și faceți-vă mulțumitori“. (Coloseni 3:12-15) După cum avem noi simpatie unul cu altul și mai cu seamă cu aceia ce ne greșesc, va avea și Părintele simpatie cu noi. „Fraților având în sângele lui Isus încredere temeinică (care e merit să acopere toate slăbiciunile și imperfecțiunile noastre precum și ale altora) (să cântăm să ne aprindem unul pe altul spre iubire“. — I Petru 4:8; Evrei 10:19, 25. *nu spre ură* ?

Deaceea, iubitorilor frați, să fugim de ceartă. Altul facă ce vrea, noi să urmăm ceea ce ne spune Apostolul, adecă să trăim în pace, să susținem pacea pe toate căile și să urmăm calea sfințeniei și temerei

de Dumnezeu fără de care nime nu va vedea pe Domnul. Pentru rău niciodată să nu plătim înapoi cu alt rău, căci prin aceea numai dublăm răul deja făcut. Cea mai bună armă de a birui răul, este *binele*. (Romani 12:17-21) Nu are mare însemnătate cine e mai mare aici. Întrebarea de căpetenie este dacă noi luăm sau nu seamă de poruncile Domnului și căile lui. Umblăm noi pe calea strâmtă și în urmele lui? Rând pe rând profețiile Scripturii, cuvintele Domnului, scrierile Apostolilor cu privire la timpul nostru, să implinesc. Deaceea, facem bine dacă umblăm trezi și cu stăruință alergăm la ținta noastră, nimic îngăduind să ne rupă calea sau să ne întrerupă privirea dela împărăție și răsplata ei.

ESAU REPREZINTA O CLASĂ DE CREȘTINI

Esau avea dreptul de întâie naștere, care era de mare însemnătate, dacă-l știa prețui. El însă era încăpăținat, spiritul lumei îl cuprinse și așa a nesocotit dreptul acesta de care o făgăduință atât de mare era legată și l-a vândut pentru o fierțură de linte. Și cu vinderea dreptului, care pentru el n'avea nici o însemnătate, a scăpat și făgăduința. Odată vândut a fost vândut pentru totdeauna. În zădar s'a căut el după aceea de încăpăținarea lui, căci acum era prea târziu. Lecțiunea pentru noi e aceea, că prin conceperea spiritului sfânt devenim membre pe probă în biserica celor întâi născuți, scriși în cer, în a căreia membrărie, în înțeles deplin, vom intra atunci, când prin învierea dintăi vom experiența schimbarea noastră de aici, dacă ținem cu tărie la nădejdea aceasta. Dacă însă în intervalul acesta ne oprim și începem a cumpăni valoarea între lucrurile cerești și cele pământești, suntem într'o primejdie mare de a pierde dreptul de întâie naștere în clasa creațiunilor noi, cari vor moșteni făgăduința. Noi vindem dreptul la întâie naștere în momentul ce, cunoscând bine pe cele cerești și condițiunile pe cari pot fi câștigate, ne preferăm sau alegem pe cele pământești. Și este pierdut pentru totdeauna. Odată ce acest drept a trecut dela noi, nici o măsură de pocăință nu ni-l poate aduce înapoi. Odată ce suntem dovediți nevrednici pentru el să ia dela noi și prin aceea pierdem dreptul din clasa Mireasa. Și ce pierdere! ce vindere, și pe ce preț!

MĂRIREA ÎMPĂRĂȚIEI

Pentru că *mintea* este câmpul de luptă, noi facem bine să ținem înaintea ei scumpele și marile promisiuni ale mării ce așteaptă pe cei-ce iubesc mai mult decât orice pe Dumnezeu. Să ne îndreptăm dară mintea la ceea ce de ce noi acum ne apropiem: „*Văți* apropiat de Muntele Sion și de cetatea viului Dum-

nezeu", care înfățișează împărăția Domnului nostru Isus Cristos. — Apocalipsul 21:2, 3.

De multă vreme și eu ochi lăcomosi credincioșii din trecut s'au uitat după venirea acestei împărății, și de departe văzându-o i-au zis bun venit, mărturisind că streini și trecători sunt pe pământ: pentru că cel-ce ză unole ca acestea arată că caută cu stăruință o patrie, ... dorose (una) mai bună, adică (pe) cea cerească". Credincioșii aceștia au fost Abraam, Isaac, Iacob și toți profeții, toți privind înainte la înființarea ei și începutul timpurilor mărețe de restaurare, viață și fericire vesnică ce se vor introduce prin ea. Ei au profetit fericirile și proviziunile ei pline de binecuvântări pentru neamul omenesc. Dar timpul și felul soșirii ei lor nu le-a fost dat să-l știe, ei „potrivit credinței au murit toți, neluând cu sine făgăduința", adică încă nu ș'au primit răsplata credinței lor. (Evrei 11:13-16) Psalmistul David a cântat de venirea ei și aceste cântece ale lui au înveselit inimile creștinilor sinceri dealungul veacului evangheliei.

De multe veacuri creștinii adevărați s'au rugat după venirea acestei împărății: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ precum se face în cer". „Așteptând fericita nădejde și arătarea măririi marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Cristos", cu anticipare înveselitoare ei au privit înainte la timpul când acea împărăție se va arăta și când ei vor fi părtași la mărirea ei. Cu o plăcere deosebită membrii acelei clase acuma vestesc: „Impărăția cerului s'a apropiat". Pavel spune, că toată făptura așteaptă (însă în neștiință de ce i-se pregătește) cu nerăbdare să sosească timpurile acestea de vindecare, fericire și binecuvântare, așteaptă cu nerăbdare să fie slobozită din păcat, robie și întuneric. Dar ele n'au putut să vie, până membrii bisericii întâilor născuți nu erau aleși, ceea ce noi credem, că acum e către încheiere. Când toți aceștia sunt adunați, grătiți și schimbați la natura spirituală, ei se vor arăta cu Domnul și capul lor în mărire și cu putere mare vor înființa demult așteptata împărăție și „atunci toată făptura va fi scutită de robia stricăciunii, spre a fi stăpânită de sine și libertatea fiilor lui Dumnezeu". — Romani 8:21-23.

ADUNAREA GENERALĂ A ÎNTĂILOR NĂSCUȚI

Toți aceia ce vor naște pe planul spiritual, se vor cuprinde în biserica celor întâi născuți. Se face însă deosebire între biserica *generală* a întâilor născuți și clasa arătată în Apocalipsul 20:6. Biserica învierii dintâi cuprinde în sine numai pe Domnul și afară de el numai pe „*biserica care este corpul său*". Turma cea mare, descrisă în Apocalipsul 7:9-16, încă va fi în această adunare măreață a celor întâi

născuți, însă nu va avea parte nici sorți în clasa specială numită *Mireasa lui Christos*, *Femeia Melului*. Această adunare generală a celor întâi născuți se va compune din acei ce în timpul veacului evangheliei — înainte de a ajunge favoarea la lume — au devenit fi lui Dumnezeu. Se vor cuprinde în ea toți acei ce au fost concepuți de spirit spre o viață și natură nouă, fie că ei vor face parte din turma *cea mare* sau din *cea mică*. Ei sunt fructele cele dintâi — „*pargă a lui Dumnezeu*". (Iacob 1:18) Înainte ce împărăția va fi deplin înființată, aceștia trebuie să fie adunați și răsplătiți.

Amândouă clasele vor primi răsplata lor pe planul *spiritual*, mărirea și răsplata uneia din ele va fi însă foarte cu mult mai mare decât a celeilalte. Mica turmă, care se va împărtași învierii dintâi, va primi răsplata ei *nemurirea*, natura dumnezeiască, cum i-a fost făgăduit. (2 Petru 1:4) Totodată vor fi Mireasa sau *șoafa* Domnului și ca atari asociați cu el pe tronul său. (Luca 12:32; Apocalipsul 3:21) A doua clasă (și ea participatoare la adunarea întâilor născuți) însă, va primi ca răsplată, din cauza credinței ei mai puțină, o viață în asemănare cu a îngerilor; dar nu *nemurirea*, ca cea dintâi. Și a doua clasă în loc să primească o împărăție vor fi numai servitori înaintea tronului și „vor servi ziua și noaptea în templul lui Dumnezeu".

În textul nostru apostolul descrie mărețea ocazie a întrunirii generale și spune: „*V'ați apropiat... de zeci de mii de îngeri*". Ni se spune astfel, că la sărbătorirea aceasta a împreunării Mielului cu Mireasa lui, vor fi ca participători toată oștirea îngerilor din cer. Fără îndoială vor fi acei îngeri ce „au tăbărat în jurul celor ce s'au temut de dânsul". Ei sunt servii aceia ce au fost trimiși să ajute pe drum celor ce aveau să moștenească această mântuire. (Evrei 1:14) Ei au fost de față cu poporul Domnului în încercările și greutățile lor, prevăzând de interesele lor. Mare va fi bucuria noastră să întâlnim pe aceste creaturi iubite și frumoase în caracter și arătare, cum ele trebuie să sunt. Mare va fi dorința noastră să-i întâlnim pe aceia ce au fost ajutorii și păzitorii noștri pe calea cea rugoasă și strâmtă.

Se apropie timpul din ce în ce mai tare când biserica va fi prezentată Părintelui și Apostolului Iuda (24) ne spune, că prezentarea o va face însuși Mirele ei, Domnul nostru Isus Christos. Insuși Domnul întărește aceasta, când spune, că pe acei ce nu s'au rușinat de el și numele său în timpul acesta, fără rușine și el îi va prezenta Tatălui și înaintea îngerilor. (Luca 12:8) Numai membrii miciei turme se cuprind între aceștia, turma cea mare care mai mult sau mai puțin s'au rușinat de el și adevărul lui, nu se vor bucura de cineasta aceasta.

Membrii bisericii celor întâi născuți, Mireasa Domnului, creatura nouă, atunci în înțelesul deplin al cuvântului, vor fi monumentul harului și iubirii lui Dumnezeu prin Christos Fiul său. Ei au fost ridicați dintr'o răsă nedreaptă și căzută și înălțați la cea mai înaltă stare în cer. Despre ea Profetul a zis: „Și vor vedea popoarele fericirea ta; și toți regii mărireă ta; și te vei numi cu un nume nou, pe care îl va numi gura lui Iehova. Și vei fi cunună măreată în mâna lui Iehova; și diademă regească în palma Dumnezeului tău”. (Isaia 62:2, 3) Și în veacurile ce au să vie „Dumnezeu va arăta bogăția peste măsură

a harului său prin bunătate asupra noastră în Isus Christos”. (Efeseni 2:7) În etern aceștia vor fi recipienții favoarei mai alese a lui Dumnezeu. Având în minte fericirea aceasta, mărireă și cinstea și bucuria ce ne vor înenuma la ajungerea noastră în acea adunare generăla în cer, cine nu va purta cu bucurie greutateă și zguduirile și încercările timpului de acum, pe care Domnul le vede de bine, pentru noi, ca să ne pregătească pentru acea împărăție! „De aceea, fiind că primim împărăție neclintită, mulțumim lui Dumnezeu, prin care mulțumire să-i slujim cu bună plăcere, cu luare aminte și cu temere”. — Evrei 12:28.

PUSTIIREA DE ȘEPTEZECI DE ANI

(PARTEA I.)

„Și pre cci ce mai rămasără de sabie îi strămută (Nebucodonozor în anul 606 i. Chr.) la Babilon și ei îi fură servi, lui și filor lui (timp de 70 de ani), până la domnia Perșilor (sub regele Cir, la 536 i. Chr.): ca să se împlinească cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia — până ce pământul se (va fi) bucurat de sabbatele sale; căci pe cât timp el a stat pustii, a finut sabbat, până la împlinirea a șeptezeci de ani”. — 2 Cronica 36:20, 21.

DIN CÂND ÎN CÂND studenți în Biblie care după cum se vede destul de bine, sau nu cunosc bine învățăturile despre adevărul prezent sau nu prețuseseră dovezile convingătoare aduse de Societate, „descopăr” unele „greșeli” cu privire la dovedirea adevărului prezent. Fără s'astepte să comunice cu Societatea, care le-ar putea fi de ajutor, și fără se cereeteze în amănuntul, și fără să se asigure în mod cuvenit de însemnătatea dovezilor publicate și a nesiguranței „descoperirilor” lor proprii (1 Timotei 3:6; 2 Timotei 4:4), se grăbesc a comunica altora „ideile” lor nou!

Puțini alții, cari nu sunt mai bine informați asupra adevărului prezent decât acești conducători induși în eroare, urmează drumul lor lipsit de judecată, conduși astfel într'o stare de nesiguranță și îndoieli; iar unii dintre ei, mai cu seamă dintre conducători, părăsesc drumul adevărului, părăsesc prilejul de a conlucra cu Dumnezeu (2 Corinteni 6:1) și de a suferi împreună cu Christos (Filipeni 1:29) și se deosebesc de cei în adevărul prezent și lasă cu ușurință cununile lor altora (Apocalipsul 3:11) și astfel ajung pe nisip cu speranțele lor mărețe. (1 Timotei 1:19) Experiența uniformă în toate astfel de cazuri de părăsire a credinței și a despărțirii în secțe este că aceștia încep prin a vesti în gura mare creștința lor față de adevăr, însă în curând numărul lor se micșorează și zelul scade până ce, sau să îm-prăștiu cu totul sau să așeză într'o stare de neactivitate — „asteptând pe Domnul”, dupăcum ei obicinuesc a numi lenca lor în servicii.

Din cauza numărului lor mic, fiecare din aceste grupe se crede pe sine a fi „turma cea mică”. Există o duzină de aceste „turme mici” schismetice (împărțite) ce se caracterizează prin faptul că numărul lor scade mereu și că nu iau parte la prezisa luptă glorioasă dintre Miel și feară. (Isaia 61:2; Apocalipsul 17:14) Ur-marea este o micșorare temporară a lucrului făcut în numele său, la care lucrare ca conlucrători ei au luat parte și o mărire mai mult decât recompensatoare a zelului la cei ce rămân.

Aceste fapte sunt schimbările și zguduirile periodice pe care Domnul le-a prevăzut și cari în mod evident sunt necesare pentru a purifica și curăți biserica; „Căci trebuie să fie și deosebiri între voi, pentru ca cei lămurii să se facă cunoscut între voi”. (1 Corinteni 11:18, 19) Dacă în sfârșit careva se hotărăște, că nu numai dorește a rămâne cu noi în serviciul Domnului, acela trebuie să urmeze conștiinței sale proprii; dar noi ne putem răpaușa în Domnul, încredințați, cumcă oricine ar fi aceia cari pleacă, ei „nu erau dintre noi, căci dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi; (și de aceea pleacă) ca să se arete că nu sunt toți dintre noi”. (1 Ioan 2:19) Aceste sunt zguduirile făgăduite care vor zgudui orice afară de ceea ce nu poate fi zguduit. (Evrei 12:27) Inșă biserica să nu se teamă de ciuruirile și zguduirile aceste, pentrucă ele sunt o parte din opera de curățire a bisericii, promisă de Dumnezeu, când se va apropia de sfârșitul drumului. (Matei 13:41; Apocalipsul 1:15) Mai degrabă biserica lui Dumnezeu să se bu-cure de aceste lucruri care cu cunoștința Tatălui le-a prevăzut înspre binele ei. — Ioan 15:2.

CÂND A ÎNCEPUT PERIOADA DE ȘAPTEZECI ANI?

De astădată e vorba despre data când a început perioada de pustiire a Iudeii și dacă acești șaptezeci de ani au fost toți *pustiire* sau toți *robii*. Această pune la încercare credința unora. Lucrurile acestea au fost pe deplin și pe larg cercetate de pastorul Russell în Vol. II. „Timpul se apropie”, pagina 51, 52, și în mod foarte detaliat în „Great Pyramid Passage” de Dr. John și Morton Edgar, Vol. 2 pag. 29-37, cari opere le recomandăm cititorilor.* Dar înspre binele aceluia cari n'au la îndemână toate informațiunile vom aminti punctele principale, pentru a ni le aduce din nou aminte. — 2 Petru 3:1.

CEI ȘAPTEZECI ANI AU FOST O PERIOADĂ DE PUSTIIRE, NU PRINSOARE

Cu privire la pustiire Pastorul Russell zice: „Usher datează perioada de pustiire de șaptezeci de ani, 18 ani mai înainte de cum s'a arătat mai sus. El face de sigur *greșeala* obișnuită de a socoti acești șaptezeci de ani ca o perioadă de *prinsoare*, pe când Domnul spune lămurit, că vor fi un timp de *pustiire* a țării, că „țara va sta pustie, fără nici un locuitor”.

Cei șaptezeci de ani au fost ani de pustiire, nu de prinsoare. Aceasta se arată în amintirile istorice ale Scripturii, cari nu pot fi altfel înțelese și conform cărora perioada de șaptezeci de ani n'a început decât *după* răsturnarea de pe tron a celui din urmă rege, Zedekiah, în a. i. Chr. 606. „Și pre cei ce mai rămaseră de sabie îi strămută (Nabucodonosor în anul 606 i. Chr.) la Babilon și ei fură servi, lui și fiilor lui (timp de 70 de ani), până la domnia Perșilor (sub regele Cir, la 536 i. Chr.): ca să se împlinească cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia — până ce pământul se (va fi) bucurat de sabbatele sale; căci pe cât timp el a stat *pustit*, a ținut sabbat, până la împlinirea a șaptezeci de ani”. (2 Cronici 36:20, 21) Acest pasagiu vorbește în acelaș timp de pustiire, selăvie și prinsoare.

Alte locuri arată, că pustiire înseamnă „fără nici un locuitor” și sunt următoarele:

„A eșit din locul său, ca să prefacă pământul tău în *pustiire*; și cetățile tale se vor nimici din *lipsa de locuitori*”. — Ieremia 42:7.

„Și cetățile lui Iuda le voi face un *deșert*, *fără locuitori*”. — Ieremia 9:11.

„In locul acesta, de care voi ziceți: este *deșert*, *fără de om* și *fără de vită*, în cetățile lui Iuda și în ulițele Ierusalimului, cari sunt *deșerte*, *fără de oameni*, *fără locuitori* și *fără de vite*”. — Ieremia 33:10.

„Și voi prefaca cetățile lui Iuda într'un *deșert*, *fără de locuitori*!” — Ieremia 34:22.

Alte locuri cari ar putea fi citate sunt Ieremia 2:15; 44:22; și 51:37, care toate arată, că perioada de pustiire de șaptezeci de ani prezisă mai înainte a însemnat o perioadă lungă, în care țara va fi „fără nici un locuitor”. Starea aceasta n'a fost ajunsă înainte și nici n'a început, decât odată cu detronarea lui Zedekia, ducerea poporului la Babilon și o mică parte ce a fugit în Egipt de frica Chaldeilor (Ieremia 43:1-7), lăsând țara, după cum a fost prezis de Dumnezeu, „pustie și fără nici un locuitor” — timp de șaptezeci de ani.

ADEVERIREA ISTORICĂ

Istoricul Evreu Iosephus, scriind întâmplările și redând ceea ce știau toți evreii — cari desigur cunoșteau întâmplările — zice că cei șaptezeci de ani au fost o perioadă de *pustiire* după căderea orașului sub Zedekia: „Și (Nabucodonosor) a redus la nimic toate lucrurile noastre și templului nostru care era în Ierusalim i-a dat foc” (2 Cronica 36:19-21); „ba chiar mai mult, a seos poporul nostru cu totul din țara lor și i-a transportat la Babilon; când s'a întâmplat așa, că cetatea noastră a fost *pustie timp de șaptezeci de ani*, până în zilele lui Cir, regele Perșiei”. — Apion 1:19.

Intr'un alt loc Iosephus își reînnoește mărturișirile sale cu privire la cei șaptezeci de ani de pustiire: „Iar regele Babilonului, care a seos pe cele două seminții (Iuda și Benjamin), n'a așezat altă națiune în țara lor, în care mod întreaga Iudee și Ierusalimul, cum și timpul, au continuat a fi o *pustie timp de șaptezeci de ani*”. — Ant. X, 9:7.

E învederat, că un istoric evreu, deși neinspirat, n'ar fi amintit cei șaptezeci de ani ca o perioadă de „pustiire” sau „deșert”, care a început *după* distrugerea Ierusalimului, dacă n'ar fi fost faptul acesta așa și după cum era în general știut de tot poporul său. Se putea ca Iosephus să fie nesigur cu privire la unele amănunte de date mai obscure, dar nu ne putem închipui, că el să fi înțeles rău un fapt atât de însemnat și clar din istoria poporului său, ca cel de față. Evreii din acel timp, probabil cunoșteau cu mult mai bine faptul acesta simplu, dacă acești șaptezeci de ani au fost o perioadă de pustiire sau de prinsoare, decât unii învățați, doctorii în teologie sau studenți din zilele noastre, cari sunt mai puțin sau pe deplin rău informați. Cât ne privește pe noi, preferăm să fim în acord cu mijlocitorul condus de Dumnezeu, Moisi, cu profetul inspirat Ieremia și cu vechiul istoric al poporului evreu, cari toți sunt de acord, că „cei șaptezeci de ani” au fost o perioadă de *pustiire* și nu de prinsoare — întru cât prinsorea a început la o dată mai timpurie și este altceva.

* În românește nu se găsește nici una din aceste lucrări

AMĂNUNTE ASUPRA PROFETIEI ȘI ÎNDEPLINIREI EI

În profetația inspirată a lui Moisi, una din ordinea însemnate în legătură cu repausul sabatic era cu privire la anul al cincizecelea. „Iubileu (sunare în trâmbița de argint) să vă fie vouă acest al cincizecelea an, voi să nu sămănați, nici să secerați cele de la sine crescute ale aceluia an și nici strugurii viei lui celei netăiate să nu-i adunați, Căci acesta iubileu este, sfânt să fie vouă; de pe câmp să-i mâncați fructul lui“. — Leviticul 25:11.

Evreii, în necredința lor față de bunătatea promisă a lui Dumnezeu, n'au lăsat ca țara să serbeze odihna sabatică în nici una din cele nouăsprezece iubilee ce-au trecut dela intrarea lor în Palestina (1575 i. Chr.) până la detronarea lui Zedekiah (606 i. Chr.) Dumnezeu a știut înainte de această necredință și a prezis, prin profetul Moisi, că dacă ei nu vor ține legea iubileului, țara va fi sortită să-și aibă repausul iubileului hotărât de Dumnezeu în mod forțat, prin o pustiire, în care vreme pe ei îi va împărășia printre popoare, un an de pustiire fără nici un locuitor, pentru fiecare an de iubileu neținut: „Și pre voi vă voi risipi între națiuni și voi scoate sabia în urma voastră și pământul vostru se va face pustiu și cetățile voastre deșerte. Atunci acest pământ se va bucura de sabatele sale în toate zilele cât va rămânea pustiu și până ce veți fi voi în țara neamicilor voștri; atunci pământul se va repausa și se va bucura de anii săi salbatiei. Toate zilele câte va rămânea pustiit va repausa, pentru că nu a repausat în anii voștri sabaticii, când locuiați voi într'insul“. — Leviticul 26:33-35. *scrie*

Studentul în Biblie nu va trece cu vederea, că repausul iubilare ce a fost profetizat pentru țară a adus cu sine o pustiire a țării, în care timp evreii au lipsit din țară. Această stare n'a început până cu detronarea lui Zedekiah în a. 606 i. Chr. Ar însemna să nesocotim profetația din Leviticul, dacă am afirma că numai prinsoarea unor Evrei, sau numai selăvia lor ca națiune tributară, înseamnă împlinirea profetației de mai sus, adică „pustiire fără nici un locuitor“. Ceeace s'a cerut mai întâi de toate a fost pustiire, nu prinsoare sau selăvie — *pustiire unită cu prinsoare și selăvie*, a fost pedeapsa prezisă de Dumnezeu. A mai susținea, că profetația de șaptezeci ani înseamnă selăvie fără pustiire a țării, ar însemna că nesocotim Cuvântul lui Dumnezeu. Și așa o idee nu poate fi aprobată de Dumnezeu, iar accia ce o susțin nu pot avea binecuvântarea lui în drumul lor. După cum se va arăta mai jos, această idee a unora se bazează pe dovezile păgâne și demonice și conduce la alte greșeli; la o mulțime de încercături și indoeli și în fine la necredință și tăgăduire a adevărului.

PROFETIA ȘI ÎNDEPLINIREA EI

Când timpul pustiirii și a repausului sabatic pentru țară s'a apropiat, Dumnezeu conform obiceiului său de a prezice zilele ce vor veni, a descoperit prin gura profetului Ieremia, fără să arate timpul când, că perioada de pustiire, selăvie și prinsoare împreună, va fi de șaptezeci de ani, totodată arătând astfel, că durata întreagă a sistemului iubilare va fi de 70 x 50 sau 3500 ani. „Și tot pământul acesta va fi prelăcut în ruină și pustiitate; și popoarele acestea vor servi pre regele Babilonului șaptezeci de ani. Dară la împlinirea celor șaptezeci de ani, voi pedepsi — zice Iehova — pre regele Babilonului și pre poporul acela pentru nelegiuirea lor și pământul Chaldeilor, pre care îl voi preface într'o pustiitate eternă“ (Ieremia 25:11. 12) — după cum Mesopotamia este încă și acum.

„După ce se vor împlini (de întreaga națiune) șaptezeci de ani pentru Babilon, îmi voi aduce aminte de voi și voi întări pentru voi cuvântul meu cel bun, că vă voi reîntoarce în locul acesta“. — Ieremia 29:10.

Raportul istoric despre îndeplinirea pustiirii de șaptezeci de ani este confirmat atât de Biblie cât și de istoria evreiască: „Căci pe cât timp pământul (Palestinei) a stat pustiit, a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani“. (2 Cronici 36:21) Ar fi un non-sens de a afirma, că nu înseamnă șaptezeci de ani de repaus sabatic în pustiire.

Data pentru începerea pustiirii de șaptezeci de ani profetită de Ieremia n'a fost înțeleasă la timpul acela nici de profet nici de popor. Abia în anul întâi de domnie a lui Dariu Medul (538 i. Chr.) a început Daniil pentru prima oră a înțelege dintr'un studiu al cărților lui Ieremia și Leviticul, că cei 70 de ani de pustiire se împlinesc: „În anul dintâi al domniei sale, (a lui Dariu 538 i. Chr.) eu, Daniil, am înțeles din cărți numărul anilor, pentru cari cuvântul lui Iehova a fost către Ieremia, profetul, că el ar împlini șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului“. (Daniil 9:2) Se înțelege, că profetația n'a fost înțeleasă până ce nu s'a împlinit.

Daniil, ca un dirigător înțelept și cuminte, a ajuns deodată însemnat în ochii lui Dariu Medul (Cyraxus II-538 i. Chr.) și apoi a lui Cir (536 i. Chr.) și fără îndoială a făcut tot ce i-a stat în putere să influențeze monarchia persiană să privească favorabil pe evrei și de a pune capăt celor șaptezeci de ani de pustiire a țării sale. Cir a permis unei părți dintre evrei să se reîntoarcă în acest an. O parte din ei au rămas în prinsoare și nu s'au întors până în al șaptelea an de domnie a lui Artaxerxes (Ezra 7-467 i. Chr.) iar alții până în al douăzecelea an de domnie al aceluiaș rege. (Neemia 2-454 i. Chr.) Unii

...a fost în prisoare așa de lung timp încât, conform versetelor de mai târziu, nu se știa desigur ori de câte ori „șaptezeci ani” n'au fost figurativi, iar mulți s'au întors *niciodată*. Dacă prisoarea unora din Evrei și nu *pustiirea* Ierusalimului și a Iudeii ar constitui partea principală a profeției de șaptezeci de ani, atunci s'ar putea pune întrebarea cu tot dreptul: S'a terminat această perioadă? pentru că unii s'au întors nici până astăzi în țara lor. Astfel de chestiuni arată cum neglijarea sau reaua tălmăcire a unor mărturii biblice fac Cuvântul lui Dumnezeu fără folos și conduc la indoeli nesfârșite și întrebări ce produc nedumeriri. Aceasta este caracteristica metodelor înșelătoare a demonilor.

6 SUB IEHOIAKIM N'A FOST PRINSOARE

Episcopul Usher, ca și alții ce i-au urmat lui, au adoptat o idee nescripturală, că anume evreii au fost duși în prisoare de Nebucodonosor în al patrulea (sau al treilea) an de domnie a lui Iehoiakim (625 i. Chr.) 18 (sau 19) ani înainte de a fi început perioada de șaptezeci de ani de pustiire cu detronarea lui Zedekiah (606 i. Chr.). Ei își închipuie că perioada de pustiire de șaptezeci ani a fost o perioadă de prisoare, începând dela al patrulea (sau al treilea) an a lui Iehoiakim și constând din 18 (sau 19) ani numai de prisoare plus 52 (51) ani de prisoare și pustiire socotite la un loc. Adevărul este dupăcum s'a văzut din scripturile amintite mai sus, că au fost șaptezeci ani de prisoare în *acelaș timp* cu cei șaptezeci ani de pustiire.

Scopul acestei tălmăciri greșite a cronologiei biblice ar fi să arate, că perioada de pustiire a fost nouăsprezece ani mai scurtă decât a fost în realitate, sau caleulăm perioada de nouăsprezece ani dublă și astfel facem perioada de timp de înaintea pustiirii cu 19 ani prea lungă.

ÎN A. 625 I. CHR. N'A FOST PRINSOARE

O învățătură sau doctrină n'are să se bazeze *niciodată* pe un pasagiu despre a cărui înțeles nu suntem siguri, sau care dă prilej la tălmăciri deosebite. Această greșală se bazează pe citirea unui pasagiu care nu se potrivește; 1) cu cele lalte locuri din Scripturi cari vorbesc de atacurile lui Nebucodonosor asupra Iudeii și Ierusalimului și 2) cu alte Scripturi.

Pațină gândire la Daniil 1:1, 2, arată numai decât că ceva este nelaloc aici. Pasagiul sună astfel: „In al *treilea* an (626 i. Chr.) de domnie a lui Iehoikaim, regele lui Iuda, Nebucodonosor, regele Babilonului, a venit împotriva Ierusalimului, și l-a impresurat. Și Domniul a dat în mânele lui Iehoiakim, regele lui Iuda, și parte din vasele casei lui Dumnezeu, pe cari l-le-a dus în pământul Sinar, în casa zeului său”.

Aceste întâmplări, după cum vom vedea îndată, au avut loc, în a. 617 i. Chr. — în al unsprezecelea an a lui Iehoiakim — și au fost 1) atacul lui Nebucodonosor *trei ani dupăce Iehoiakim a început a plăti tribut* (620 i. Chr.); 2) transportarea la Babilon a unor obiecte (vase) din Templu în 617 i. Chr., când s'a terminat domnia de unsprezece ani a lui Iehoiakim și cea de trei luni a lui Ioachim, căruia s'a pus capăt de către Nebucodonosor (617 i. Chr.); și 3) ducerea în acelaș timp a celor dintâi prizonieri la Babilon. Acesta s'a întâmplat cu unsprezece ani înainte de prisoarea din urmă și începutul pustiirii țării. Relațiile lui Iehoiakim cu străinătatea erau pe scurt următoarele: Timp de opt ani (618—620 i. Chr.) el a plătit bir Egiptului, sau cel puțin n'a fost tributar Babilonului: „Și Faraon-Neco făcu pe Eliakim, fiul lui Iosia, părintele său, și schimbă numele lui în Iehoiakim... Și Iehoiakim dădu lui Faraon argint și aur; dară a pus bir asupra țării, ca să dea bani după ordinul lui Faraon; el luă argintul și aurul de la poporul țării, după birul cum l-a pus fiecăruia, ca să-l dea lui Faraon-Neco”. — 2 Regi 23:34, 35.

În al optălea an de domnie Iehoiakim a fost silit să înceapă a plăti tribut Babilonului. În al unsprezecelea și cel din urmă an, care ar fi al *treilea* a supunerii sale către Nebucodonosor (617 i. Chr.), el a încercat să încheie un legământ cu Egiptul și a refuzat să plătească birul promis Babilonului. Faptul acesta a adus asupra lui mânia lui Nebucodonosor, o invazie a Chaldeilor, moartea sa proprie și înprisonarea urmașului său Ioachim, a multor evrei, între cari și Daniil. (2 Regi 24:12) Apoi a fost pus pe tron Zedekia ca vasal a lui Nebucodonosor și a domnit unsprezece ani, până ce-a fost detronat în a. 606 i. Chr.

AL TREILEA AN DE VASALAGIU A LUI IEHOIAKIM

La Daniil 1:1, 2 se observă o contradicție în cuvintele, „al *treilea* an a lui Iehoiakim” (626 i. Chr.) pentru că aceasta ar fi fost un an mai înainte de ce începu de fapt domnia lui Nebucodonosor, ceea ce a avut loc în al *patrulea* an a lui Iehoiakim (625 i. Chr.), în care an Nebucodonosor a învins pe Faraon-Neco din Egipt: „Asupra Egiptului, asupra oastei lui Faraon-Neco, regele Egiptului, care era aproape de fluviul Eufrat în Carchemiș, pe care Nebucodonosor, regele Babilonului, a bătut-o în anul al *patrulea* a lui Iehoiakim”. (Ieremia 46:2) „Anul al *patrulea* al domniei lui Iehoiakim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, a fost anul *întâi* a lui Nebucodonosor regele Babilonului”. Ieremia 25:1.

Carchemiș se află pe malul Eufratului în Mesopotania sau Babilonia. Regele Egiptului a trecut prin Iudea și era la vreo 400 mile spre răsărit. La timpul

acesta, Babilonul nu era încă o putere însemnată în lume, dar învingerea această a lui a frânt puterea regelui Egiptului și Nebucodonosor s'a folosit repede de ocazie și a alungat pe regele Egiptului înapoi în țara sa, făcând astfel ca controlul nominal al Palestinei să treacă dela Egipt la Babilon. Faraon-Neco a fost probabil, în această campanie trei sau mai mulți ani. Asemănă cu 2 Cronica 35:20, 36:1.

Cele două date — al treilea și al patrulea an — nu se pot împăca. Și deoarece al patrulea an a fost primul an a lui Nebucodonosor, trebuie să conchidem că „al treilea an“ amintit în Daniil 1:2, se referă la un alt *al treilea* an decât anul al treilea al domniei lui Iehoiakim — al treilea an de *supunere către Babilon*, care a început în 620 i. Chr. și s'a terminat cu răscoala și moartea sa în 617 i. Chr.

Dupăcum ne povestește istoricul evreu Iosephus, în timpul domniei lui Iehoiakim n'a fost nici un atac din partea chaldeilor asupra Ierusalimului în primul an a lui Nebucodonosor (al patrulea an a lui Iehoiakim 625 i. Chr.), ci primul atac a venit patru ani mai târziu, cu al cincilea an a lui Nebucodonosor (în al optălea an a lui Iehoiakim 621 i. Chr.), iar vasalagitatea țării lui Iehoiakim s'a început dela acest an sau cel următor (620 i. Chr.). Aceasta lămurește Daniil 1:1, 2 arătând că „al treilea an“ se referă la al treilea an de relațiuni cu Babilonul și nu la al treilea an din cei unsprezece ani de domnie a lui. Iosephus zice:

„In al patrulea an de domnie a lui Iehoiakim (625 i. Chr.) unul a cărui nume era Nebucodonosor a luat stăpânirea peste Babilonieni, care în același timp a venit cu oaste mare la orașul Carchemiș, care se află lângă Eufrat, în urma unei hotărâri ce o luase el a se lupta cu Neco, regele Egiptului, sub a cărui străpânire se afla pe atunci întreaga Sirie... Regele Babilonului a trecut Eufratul și a cucerit întreaga Sirie, până la Pelusium, *afară de Iudeia*.

„Dar când Nebucodonosor domnise deja patru ani (621 i. Chr.) care era al optălea an de domnie a lui Iehoiakim asupra evreilor; regele Babilonului a întreprins cu puteri mari o expediție contra lor, a cerut tribut dela Iehoiakim și l-a amenințat, că dacă va refuza va porni cu război în contra lui. El (Iehoiakim) s'a înfricoșat de această amenințare și a cumpărat pacea cu bani; i-a dat tributul care s'a fost poruncit timp de *trei ani* (până la al 11-lea și cel din urmă an alui Iehoiakim, 617 i. Chr.)“.

„Dar în al *treilea an* (Daniil 1:1) auzind, că regele Babilonienilor a întreprins (sau probabil avea de gând) o expediție în contra Egiptenilor, el n'a plătit birul; însă s'a înșelat în speranța sa, pentrucă în vremea aceea Egiptenii nu doriau să se lupte“. — Ant. IX, 6:1, 2.

În *Biblie* aceste întâmplări se povestesc în 2 Regi 24:1 până la 25:7. Iosephus nu amintește de vre-un atac asupra Iudeilor din partea Babilonului în anul 625 i. Chr., ci spune în mod specific, că Iudea a fost cruțată de acest atac general. Iudeii, din cauza numărului lor și întăriturile din lăuntru țării și bine înconjuțați de poziții muntoase, au fost lăsați în voie timp de patru ani (până la 621 i. Chr.), după care timp începu vasalagiul lor către Babilon. Locuitorii țării n'au fost luați în prisoare până la detronarea lui Iehoiakim și Ioakim în anul 617 i. Chr. Aceasta o spune istoria Iudeilor. Dar părerea generală acceptată nu recunoaște istoria iudeică din motivul, că nu se potrivește cu cele ce se povestesc neadevărate în istoria păgână.

„Al treilea an a lui Iehoiakim“ (Daniil 1:1) a fost așa dară, al treilea an deplin al vasalității către Nebucodonosor, care a fost sfârșitul domniei sale de unsprezece ani (617 i. Chr.) Recordul din Daniil 1:1 a fost scris în Babilon și a vorbit din punct de vedere chaldean despre al treilea an al raporturilor lui Iehoiakim cu Babilonul. Întâmplările cari au avut loc atunci sunt de acord cu cele ce se povestesc în Scripturi despre răpirea unor vase din templu și luarea în prisoare a multor Iudei la Babilon în anul 617 i. Chr., unsprezece ani înainte de pustiire.

PRIMA CAPTIVITATE A ÎNCEPUT ÎN ANUL 617 I. CHR.

Istoricul Iosephus istorisește despre prisoarea Iudeilor în anul 617 i. Chr. — prima prisoare — următoarele:

„Puțin timp după aceea (617 i. Chr.), regele Babilonului a întreprins e expediție în contra lui Iehoiakim, care l-a primit (în oraș) și fără frică de cele ce profetise acest profet (Ieremia), presupunând că nu va suferi nimic ceva rău și pentrucă el nici n'a închis porțile, nici nu se luptase în contra lui; totuși acesta (Nebucodonosor) întrând în cetate n'a pus socoteală pe legământul încheiat, ci a lăsat să ucidă pe toți cei în floarea vârstei și pe cei cu autoritate, împreună cu regele lor Iehoiakim, pe care dăduse poruncă să-l arunce de pe zid, fără înmormântare; iar pe fiul său Ioachim l-a făcut rege al țării și al orașului; pe fruntașii locuitorilor, cari se bucurau de un renume mai mare i-a luat în prisoare, trei mii la număr și i-a condus la Babilon, între cari era și profetul Ezekeil, care atunci era încă tânăr“. — Ant. X, 6:3.

Istorisirea Biblicii despre această prisoare la sfârșitul domniei lui Iehoiakim o găsim în 2 Regi 24:2-6; 2 Cronica 36:6; Daniil 1:1, 2; și Ieremia 22:13-19. În întâmplările acestea mulți scriitori au făcut greșeli colosale căutând să armonizeze aceste evenimente cu istorisirile păgâne, în care nu se poate avea încredere. Păgânii, în toate treburile lor, stăteau

sub influența diavolească, iar a încerca să urmăim în afaceri îndoiioase ar însemna să cădem în greșeli și încrețături.

În același an (617 i. Chr.) trei luni mai târziu a avut loc a doua parte din prinsoarea începută a Iudeilor la Babilon, sub Iehoiakim. (Ieremia 52:28) Pe aceasta Iosephus o descrie precum urmează:

„Dar încurând apucă spaimă pe regele Babilonului, care dăduse domnia lui Ioachim, el se temea ca acesta să nu se reșcoale în contra lui, din cauză că ucise pe tatăl său și să îndemne poporul său la revoltă contra lui; de aceea trimise o armată și impresură pe Ioachim, care fiind de o fire gentilă și dreaptă, n'a dorit să vadă cetatea adusă în primejdie din cauza lui, ci a luat pe mama și neamurile sale și le-a predat comandanților regelui Babilonului și a primit din partea lor făgăduința, că nici ei nici cetatea nu va suferi vre-o stricăciune, pe care ei n'au ținut-o un singur an; pentrucă regele Babilonului nu s'a ținut de cuvânt, ci a dat poruncă generalilor săi să ducă în prinsoare pe toți cei ce-i vor găsi în cetate, atât tineri cât și meșteșugari și să-i aducă legați la sine; numărul acestora se ridica atunci la zece mii optsute treizeci și doi; asemenea și pe Ioachim, pe mama și prietini săi; și când au fost aduși înaintea lui, el i-a pus sub pază, iar pe unchiul lui Ioachim, Zedekia, l-a făcut rege”. — Ant. X, 8:1.

În Biblie lucrurile acestea se povestesc în 2 Regi 24:10-17; 2 Cronica 36:9, 10; și Ieremia 52:28.

După ce Ioachim și prizonierii evrei au plecat la Babilon, unii profeti mincinoși din mijlocul lor au neliniștit pe prizonieri, prezicându-le, că prinsoarea nu va fi decât de o scurtă durată. Pentru a-i liniști Ieremia, în anul 617 i. Chr., printr'o scrisoare (Ieremia 29:1-23) a sfătuit pe prizonieri să fie în liniște și să se acomodeze acolo pentru o perioadă lungă, departe de casă, pentrucă cei șaptezeci de ani — începând cu anul 606 i. Chr. — îi vor îndeplini de sigur în Babilon. (Ieremia 29:1-23) Nime nu știa când aveau să înceapă cei șaptezeci de ani. Daniil n'a înțeles până 'n anul întâi de domnie a lui Dariu. (Daniil 9:1-2) S'a spus, că scrisoarea lui Ieremia (617 i. Chr.) a însemnat începutul celor „șaptezeci de ani”, dar aceasta nu poate fi adevărat. Fapt este, că profetul a mai spus tot acest lucru în anul 625 i. Chr., (Ieremia 25:1-38; 29:11, 12) opt ani înainte de s'a început prinsoarea; pentrucă Iudea și Ierusalimul n'au fost năvălite în 625 i. Chr., ci numai patru ani mai târziu, când Iehoiakim, de frica amenințărilor lui Nebucodonosor a devenit un vasal tributar al Babilonului.

Diferite popoare încă au avut să servească Babilonul, dar selăvia lor a început la diferite timpuri, dela Philistia în 625 până la Tira în a. 606 (sau 605) i. Chr., a cărui impresurarea a început în (618 i. Chr.)

treisprezece ani înainte de căderea lui (605 i. Chr.), dupăcum reiese din articolul asupra lui Nebucodonosor în „Smith's Bible Dictionary”. Cei șaptezeci de ani de prinsoare ce-au fost prezisi pentru toate popoarele, s'au întâmplat aproape în același timp cu pustierea de șaptezeci de ani a Iudeei, deși unii au stat în selăvie mai mult de șaptezeci de ani. Nici odată înainte de 606 i. Chr., nu poate fi socotită ca întrunind toate cerințele profetiei lui Ieremia 25:13-28. O perioadă de șaptezeci de ani pentru Tir, a fost profetită de Isaia (23:15-18); și precum aceasta se potrivește în cuvinte cu profetia lui Ieremia (Ieremia 25, 11, 22), selăvia de șaptezeci ani a Tirului către Babilon nu putea începe mai timpuriu decât în a. 606 i. Chr., sau 605.

Deaceea o examinare mai amănunțită a faptelor arată că nici chiar profetia cu privire la cei șaptezeci ani de selăvie sau prinsoare pentru toate popoarele n'a început a se deplini înainte de 625 i. Chr., nici mai curând decât 606 i. Chr. Cuvintele din Isaia 23:15 înseamnă că „Tirul va rămănea în uitare șaptezeci de ani (ca popor liber), cât țin zilele unui rege (imperiu sau împărăție). „Având în vedere că în profetii „rege” se întrebuintează adeseori pentru „regat” (Daniil 11:11-14, etc.), „zilele unui rege” desigur se referă la stăpânirea de șaptezeci de ani a Babilonului dela 606 până la 536 i. Chr. O altă explicație a acestor pasagii nu întrunește toate condițiile profetiei și a îndeplinirii ei.

O altă piedică se ivește din comparația lui Daniil 1. cu Daniil 2. În Daniil 1. se mărturisește că celor patru tineri evrei li s'au dat trei ani de pregătire înainte de a se prezenta regelui. (Daniil 1:5, 18-20). În Daniil 2:1 se zice că Daniil a fost adus înaintea regelui, a descoperit și explicat visul ce l-a avut Nebucodonosor în al doilea an, ceea ce ar fi fost adus înaintea regelui, dupăcum să spune în Daniil 1:18. În notița din josul paginei din Biblia Variorum cuvântul „al doilea” se citește „al doisprezecelea”, întrucât „al doilea” este de sigur o greșeală făcută de copist, după cum este o greșeală de copist și în 2 Cronica 36:9 și 2 Regi 24:8, unde se spune în loc de optsprezece opt.

A „doisprezecelea” an a lui Nebucodonosor corespunde faptelor. Ar fi în a. 614 i. Chr. (625 minus 11 fac 614) trei ani dupăce au fost duși în prinsoare Daniil și ceilalți trei tineri evrei, Ezechiil și alții și sfârșitul pregătirii de trei ani, trei ani după 617 i. Chr., sau 614 i. Chr. (Daniil 1:5, 19). Astfel lămurirea adevărului cu privire la Daniil 1:1 și 2:1 schimbă din temelie ideea că prinsoarea evrească a început în 625 i. Chr. și că 625 i. Chr., ar fi fost începutul celor 70 de ani.

Nime nu știa mai bine când a început prinsoarea

lor ca evreei prizonieri din Babilon. Ei niciodată n'au calculat începutul prinsoarei lor din anul întâi a lui Nebucodonosor (625 i. Chr.), ci dela sfârșitul domniei de trei luni a lui Ioachim și începutul domniei lui Zedekia (617 i. Chr.), o dată care prin nici o metodă de calculare nu poate fi socotită drept începutul pustiirii de șaptezeci ani. Despre aceasta se amintește adeseori în Ezechiil, ca, „anul al cincilea al captivității regelui lui Iehoiakim” (Ezechiil 1:2), „în anul douăzeci și cincilea al strămutării noastre” (Ezechiil 40:1), și în multe alte versuri. Evreei din

prinsoarea nu știau nimic despre un început al prinsoarii în al patrulea an a lui Iehoiakim, sau primul an a lui Nebucodonosor. Dacă ar fi fost o astfel de prinsoare atunci ea ar fi fost amintită de sigur și la alt loc, nu numai în Daniil 1:1, care, cum am văzut este o greșală de copiere. Aceste lucruri fac să dispară ideea că prinsoarea de șaptezeci ani a început în 625 i. Chr., și arată că după Biblie și istoria evreească cronologia noastră, care stabilește începutul celor „șaptezeci de ani” în 606 i. Chr., este corectă.

Watch Tower, 1 Iunie 1922.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 2300 DE ZILE (DANIIL 8:19-22.)

CAPITOLUL IV.

(Continuare din numărul trecut)

19. Care învățătură a adevărului e „fundamentul sanctuarului?” Și ce urmări au venit odată ce jertfă perpetuă a fost întocmită?

Aceasta învățătură despre răscumpărare e fundamentul sanctuarului sau al templului sfânt — biserica consacrată. Și când acest „perpetu” a fost delăturat, a fost făcut fără însemnătate sau a fost răsturnat, atunci au urmat retele prezise de profet: Oștirea (creștinii numai cu numele) a fost predată rătăcirii și cu ușurință condusă din rătăcire în rătăcire de sistemul fals, care s'a ridicat pe sine însuși (în persoana căpeteniei sale, a papei) chiar până la principe sau maimarele peste oștire. „A aruncat la pământ adevărul” împreună cu acei ai oștirii și dintre luminători sau învățători, cari au ținut cu tărie la adevăr și cari n'au voit să cedeze dela adevărul fundamental. Și precum am văzut în capitolele premergătoare, toate uneltirile sale au izbutit de minune.

Dacă adevăratul fundament al adevăratei credințe creștine a fost delăturat într'atâta, e oare mirare dacă decadența cea mare a adus la așa o adâncime a nelegiurii precum a făcut? O greșală a urmat pe cealaltă, până când a rămas numai o formă pe din afară a adevărului, dreptății și a cuvioșiei și urâciunea pustiirii s'a așezat în templul lui Dumnezeu și a pângărit atât sanctuarul, cât și oștirea și și-a ridicat capul său ca vicariul sau locțiitorul lui însuși Christos.

20. Cum au privit Antichrist credincioșii adevărați ai Domnului tot timpul acesta decând urâciunea a fost întemeiată? Ce a spus Dumnezeu prin trimesul său cu privire la hotărul izbutirii urâciunii aceștia?

În mijlocul scenelor acestora de izbutire a urâciunii pustiirii, aude Daniil pe sfinți, pe coi consacrați întrebând: „Până când va ținea viziunea despre sacrificiul perpetu și despre nelegiurirea pustiitoare și darea spre călcare a sanctuarului și a oștirii?” În decursul întregului timp de când

s'a ridicat urâciunea, au fost sfinți, cari (caracterul) ființa sa adevărată și nelegiurile sale le-au cunoscut în mod mai mult sau mai puțin hotărât și au încercat a le cunoaște cu toată seriozitatea și au strigat către Dumnezeu: „Până când oh, Doamne! să fie adevărul aruncat la pământ și greșelei, blăstemațiunii și urâciunii să-i fie ertat a izbuti? Până când să se tot imbete Antichrist cu sângele sfinților și martirilor lui Isus și să meargă mai departe cu izbânda sa uimitoare, spre a îmbăta și a aduce popoarele în rătăcire? (Apocalipsul 17:2, 6; 18:3) Și la întrebarea lor, a lui Daniil și a noastră, Dumnezeu prin trimesul său a dat răspunsul dinainte. Și cu toate-că cuvintele nici pe departe nu au putut fi înțelese înainte de *timpul sfârșitului*, totuși hotărârea timpului a dat altora precum și lui Daniil siguranța, că Dumnezeu stăpânește pe deplin starea lucrurilor, așa încât nimic nu se poate întâmpla ce El nu cărmuește și în sfârșit le aduce toate spre un bine covârșitor. Răspunsul acesta nu arată începutul lucrului de curățire, ci o perioadă, în decursul căreia până la un grad oareșicare va fi îndeplinită. Zice:

21. Se poate presupune că cele 2300 zile-noptimi să fie adoima zile literale?

„PÂNĂ LA 2300 DE ZILE-NOPTIMI ATUNCI SANCTUARUL SE VA CURĂȚI.”

La cercetarea perioadei acesteia de timp scrutătorului îndată este izbit de faptul că aici nu pot fi înțelese zile după literă. Căci 2300 de zile ar fi mai puțin de opt ani și totuși profecția cuprinde în mod evident întreagă lungă perioadă a pângăririi sanctuarului și a călcării adevărului. Notăm iarăși că e profetit, că aceste 2300 de zile au să se sfârșească undeva în timpul acela, care se numește „*timpul sfârșitului*”; căci Gabriel zice: „Ia aminte fiul omului; căci viziunea este pentru *timpul sfârșitului*”; iar mai departe: „Iată, eu te voi face să cunoști ceea ce se va întâmpla în mânia cea mai din urmă; căci țintește la *timpul hotărât al sfârșitului*”.

22. *Cum metodă a folosit ingerul Gabriel când a tălmăcit viziunea?*

În explicarea sa Gabriel părăsește întregă viziunea explicită în parte diferitele viziuni și încheie cu asigurarea, că 2300 de zile va fi măsura adevărată (exactă) a tuturor. Daniil care s'a gândit cu deosebire la Izrael și la îndeplinirea făgăduinței lui Dumnezeu făcută strămoșilor a înțeles că tot aceea-ee a auzit nu se poate întâmpla în 2300 de zile după literă, în deosebi când i-a zis Gabriel: „Tu deci sigilizează viziunea, că se va împlini după multe zile”. (Daniil 8:26) Și cu toate-că n'a știut cât vor fi de lungi acele zile simbolice, totuși a fost foarte măhnit enunțându-se la atât de rele câte vor veni asupra poporului lui Dumnezeu — și n'a văzut nici schimbarea numelui acestuia din Izrael trupesc în cel spiritual. Cetim: „Și eu Daniil am leșinat și am fost bolnav câteva zile” și „eram nimit de viziune și nu era cine să o pricicapă”. A fost spre binele lui Daniil și a tuturor fiilor lui Dumnezeu, de atunci până la timpul sfârșitului, că însemnătatea înspăimântătoare a viziunii aceeaia despre puterea și prigonirea din partea papizmului și despre suferințele sfinților, n'a fost mai bine lămurită dinainte. Milostivul nostru Tată ceresc, cu toate-că voește a încerca poporul Său în flacăra și cuptorul suferinței și a prigonirii, spre a-l pregăti spre mult dorita împărăție care e mai pre sus de toate, totuși precede cu noi după principiul: „Destul este zilei răutate ei”.

Daniil care s'a interesat mai mult de Izrael decât de „berbecele” persian sau de „țapul” grecesc, știuse din profeția lui Ieremia că cei 70 de ani de robie în Babilon a fost o pedeapsă pusă pe Izrael pentru păcatele sale și așa a înțeles din viziune cu privire la prigonirile viitoare (în loc de înălțare și preamărire, precum așteptase), că înseamnă păcatul lui Izrael și mânia lui Dumnezeu. Deaceea s'a rugat ferbinte pentru ertarea păcatelor lui Izrael și pentru îndeplinirea făgăduinței făcute strămoșilor. Aceasta e istorisită

nouă acum; i-a plăcut însă lui Dumnezeu seriozitatea și încrederea sa în făgăduință și de aceea i-a dezvăluit ceva mai mult cu privire la viziunea aceasta, ca o dezlegare mai departe a aceleia, cu deosebire în cele ce se referă la Izrael cel trupesc. Daniil credea că sfârșitul pustiirii de șaptezeci de ani a împărăției (tărei) lui Izrael, până ce poporul său a fost în Babilon, va fi astfel prelungit sau continuat încă multe (2300) zile. Dumnezeu îndreaptă părerea aceasta greșită a sa, trimițând pe Gabriel spre a-i vesti, că robia se va sfârși după-ee vor trece cei 70 de ani și că orașul Ierusalim și templul și dacă într'un timp de strămtorare, însă va fi zidit de nou.

Când Daniil s'a rugat despre viziunea aceasta de 2300 de zile și pentru-că a înțeles-o greșit în felul acela, că ar însemna o prelungire a celor 70 de ani de robie în Babilon, a fost trimis la el Gabriel, pentru a desluși viziunea aceasta înțeleasă greșit precum urmează: —

„Și m'a învățat, a vorbit cu mine și a zis: Daniile, ieșit-am, ca să-ți dau pricepere. La începutul rugăciunilor tale a ieșit cuvântul (deslușirii planului lui Dumnezeu mai departe) și eu am venit să-ți arăt; căci tu ești iubit foarte; deaceea înțelege cuvântul și pricepe viziunea (despre cele 2300 de zile): Șaptezeci de săptămâni (70×7—490 de zile) s'au hotărât asupra poporului tău (lui Izrael) și asupra cetății tale celei sfinte (Ierusalim) ș. m. d.” — Daniil 9:21—27.

Punctul la care trebuie să fim în deosebi cu băgare de seamă e acela, că cele 490 de zile sunt o parte a celor 2300 de zile — o parte, care în auzul rugămintei lui Daniil pentru restabilirea lui Izrael din Babilon, a fost de mare însemnătate pentru el. (Vezi versurile 12, 16—18) Fiind aceste șaptezeci de săptămâni sau 490 de zile prima parte a celor 2300 de zile, îndeplinirea acestora servește nu numai spre aceea.

1) Despre cercetarea profetei aceleia vezi volumul 2, cap. 3.

CONFERINȚĂ GENERALĂ... ÎN AMERICA

LA scrierea acestor rânduri e în sesiune o conferință generală a Asociației internaționale a studenților în Biblie, la Cedar Point, Ohio, America. Incepând cu 5 Septembrie conferința va dura 8 zile, terminându-se la 13 Septembrie. Să așteptăm un mare număr de delegați din toate statele Federației Americane și chiar din Anglia, Canada, Australia, Zelandă, Europa precum și alte părți. „Trenuri speciale” pleacă din mai multe centre ale Statelor Unite, compuse din vagoane Pullman și vagoane cu paturi, cari poartă insigne „Bible Student's special”: adică „special pentru studenții în Biblie”. Toate companiile (societățile) de căi ferate din America dau o reducere de un sfert acelor ce vin la aceasta conferință. Delegați sunt toți acei-ee prin credință în Fiul lui Dumnezeu, „ca Răscumpărătorul lor, au intrat în legături sfinte cu Dumnezeu și prin consacrare deplină au devenit fii Lui; toți acei-ee au credință în Biblie și în Planul Divin al Vârștelor și cari doresc al cunoaște mai de aproape precum și pe Autorul lui. Delegații își plătesc singuri toate cheltuielile.

Cedar Point e o insultă frumoasă pe „Lacul Erie” la marginea Statului Ohio. E un resort de vară îmbogățit de natură. Arborii mari și umbroși, valurile verzii și transparente de jur împrejur ale frumosului lac, clima curată și plăcută, vor înălța și ele sufletul adunaților, cari timp de 8 zile se vor deosebi de lume, de grijile ei, de zgomotul ei asurzitor, necazurile și dezertăciunile ei, să se gândească numai la Dumnezeu și lucrurile Lui cele mari și să învețe Biblia. Iată locul de dorit pe pământ în aceste opt zile!

Pe program să află peste 100 de conferențieri (vorbitori) și dacă se va repeta experiența din anul 1919, când tot la acesta loc a avut loc o conferință de 8 zile la care au luat parte peste 9000 de persoane, sesiunea va fi încărcată cu binecuvântări pentru înălțare sufletească. Dar după semnele în evidență sesiunea prezintă va întrece în toate pe cea de atunci. Insula are trei hoteluri mari, trei sau patru Sale de conferințe, iar sala cea mai mare va fi ea în 1919 — sub arborii cei mari. Direcțiunea Insulei a pus la dispoziția asociației studenților în Biblie întreaga insulă, cu hotelurile, restaurantele, salele, garajele de automobile, cele două vapoare care leagă insula cu orașul Sandusky, timp de 8 zile, care vor avea exclusivă stăpânire peste ea în acest timp.

Așa dară, cum începuserăm, la scrierea acestor rânduri conferința Asociației Internaționale a Studenților în Biblie e în sesiune — nu în România — Doamne ferește — ce în America, țara libertății, unde a avea Biblia în casă nu ești suspectat de atentator la siguranța Statului. În vreme ce în țara noastră aceeași clasă de creștini sunt băgați prin temniți, bătuți până la amețală și oprți de autorități de a învăța Biblia — care de-câteori nu le-a fost confiscată în numele „siguranței Statului”, împreună cu alte cărți de studiu biblic — în America i să pun la dispoziție toate ușorințele pentru a să ruga lui Dumnezeu așa cum înțeleg ei. Iată de ce, când s'a făcut numeretarea neamurilor din Europa și s'a aflat că sânt 20, România a căzut a 19-a.